



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 26 września 2023 r.

DIH-3.707.94.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.93.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Bogdana Piątka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą TEL.-KOLOR Sklep i Usługi Elektroniczne Bogdan Piątek w Czarnkowie od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 28 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: D/PI.NR.8361.23.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ww. ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 14-21 marca 2023 r., inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Wielkopolskim WIiH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 13 marca 2023 r. nr D/PI.NR.8361.23.2023, przeprowadzili kontrolę w sklepie [xxxxxx] w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej „ustawą o zużyтым sprzęcie”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Na podstawie wyników kontroli stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z następujących przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie:

- art. 39 pkt 2, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego;
- art. 39 pkt 3, tj. udostępniał na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, tj. informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych: brak tych informacji stwierdzono w odniesieniu do 5 partii towarów, takich jak:
 - Głośniki samochodowe BLOW R-165 moc 120W, kod kreskowy: 5900804055792,
 - Głośniki samochodowe BLOW R-100 moc 65W, kod kreskowy: 5900804055778,
 - Głośnik samochodowy BLOW S-130 moc 120W, kod kreskowy: 5900804104742,
 - Głośnik CB BW-250 BLOW, kod kreskowy: 5900804056539,
 - Głośnik samochodowy BLOW WK-525 moc 130W, kod kreskowy: 5900804056119.

Przedmiotowe produkty zawierały jedynie informację o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami oraz informację, że taki sprzęt podlega zbiórce i recyklingowi (były oznakowane symbolem selektywnego zbierania - „przekreślony kosz”), zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

Na żądanie inspektorów, kontrolowany przedsiębiorca zobowiązał się w oświadczeniu z dnia 14 marca 2023 r. do umieszczenia w sklepie wszystkich brakujących informacji, wymaganych na podstawie art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie. Powyższe działania naprawcze przedsiębiorca udokumentował, przesyłając w dniu 16 marca 2023 r. drogą email m.in. fotografię przedstawiającą umieszczenie na sklepie wymaganych informacji.

W dniu 14 marca 2023 r. kontrolowany przedsiębiorca złożył oświadczenie, z którego wynika m.in., że jego główną działalnością gospodarczą jest działalność usługowa, zaś działalność handlowa prowadzona jest w niewielkim zakresie i sprowadza się ona do sprzedaży towarów, takich jak: piloty, kable podłączeniowe, wtyczki i gniazda podłączeniowe, głośniki itp. (z wyłączeniem sprzedaży na odległość, w tym przez Internet), a także że powierzchnia sprzedażowa wynosi ok. 18 m².

W dniu 14 marca 2023 r. przedsiębiorca wypełnił też formularz oświadczenia, wskazując, że należy on do grupy mikroprzedsiębiorców w rozumieniu art. 7 Prawa przedsiębiorców.

W toku kontroli ustalono, że na terenie kontrolowanego sklepu znajduje się bardzo mało produktów do sprzedaży, w tym większość z nich stanowią towary typu głośniki samochodowe i kable podłączeniowe do nich, baterie, piloty do sprzętu video-rtv, kasety video tzw. VHS i anteny do CB radia. Ponadto ustalono, że przedsiębiorca nie udostępnia na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość, co wynika także z jego oświadczenia.

Do producenta/importera zakwestionowanych 5 ww. partii towarów, tj. [xxxxxx], przesłano drogą e-mail pismo z dnia 20 marca 2023 r., mające na celu uzupełnienie brakujących informacji na opakowaniach oraz bezpośrednio na sprzęcie, wymaganych na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 21 marca 2023 r. (nr akt kontroli: D/PI.NR.8361.23.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie wniosła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

Pismem z dnia 28 czerwca 2023 r., na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu w oparciu o art. 61 § 1 i 4 Kpa postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) ustawy o użytych sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o użytych sprzęcie, informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 7 lipca 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 14 lipca 2023 r. zajęła stosowne stanowisko w niniejszej sprawie, informując o podjętych w efekcie kontroli niezwłocznych działaniach naprawczych oraz o swoich zamiarach dotyczących wyprzedaży zgromadzonego towaru i zakończenia działalności gospodarczej w sferze małego handlu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 28 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: D/PI.NR.8361.23.2023), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytych sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 tej ustawy. Powyższa decyzja została doręczona stronie w dniu 1 sierpnia 2023 r.

W dniu 25 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, pismo strony z dnia 11 sierpnia 2023 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), będące odwołaniem od ww. decyzji.

Pismem z dnia 4 września 2023 r. znak DIH-3.707.94.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do

zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 11 września 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o użytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o użytym sprzęcie. Z kolei, Pojęcie użytego sprzętu oraz użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o użytym sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego

z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;

- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany m.in. do:

- umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 2);
- udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (pkt 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie, wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o: zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (pkt 1), a także potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych (pkt 2).

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 25);
- wbrew przepisom art. 39:
 - nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c);
 - udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 (pkt 26 lit. d).

W świetle art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł, zaś w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Ustawa o zużytych sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie [xxxxxx] należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, będąc dystrybutorem sprzętu, w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie dopełnił obowiązków wynikających z przepisów ww. ustawy, tj.:

- art. 37 ust. 4 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3;
- art. 39 pkt 2 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego;
- art. 39 pkt 3 poprzez udostępnianie na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, tj. informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Jak wynika z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa m.in. w art. 91 pkt 25 i 26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. Stosownie do treści art. 93 ust. 5 tej ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

W związku ze stwierdzonymi niezgodnościami, Wielkopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 28 lipca 2023 r. (nr akt sprawy: D/PI.NR.8361.23.2023), nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się ww. naruszeń. Biorąc pod uwagę, że w toku jednego postępowania stwierdzono kilka naruszeń wyczerpujących znamiona czynów opisanych w art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) ustawy o zużytych sprzęcie, organ ten mógł orzec o jednej karze za wszystkie naruszenia, której wysokość nie mogła przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła, że głośniki samochodowe nie stanowią sprzętu, o którym mowa w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, ani też nie stanowią sprzętu, który można zaliczyć do szkodliwych dla zdrowia ludzi. Zaznaczyła, że nie miała wiedzy na temat szkodliwości głośników, a nawet jeśli rzeczywiście wykazywały takie cechy, to powinny być sprawdzone, dopuszczone do handlu przez odpowiednie służby na etapie produkcji, importu lub sprzedaży hurtowej, a nie na ostatnim ogniwie łańcucha dystrybucji, związanym z jej działalnością, czyli na etapie sprzedaży detalicznej. Strona wyraziła także swoje wątpliwości co do zasadności wywieszania wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 37 ust. 1-3 tej ustawy, stwierdzając, że w jej ofercie asortymentowej nie znajduje się żaden sprzęt, ani też nie dotyczą jej przypadki określone w ust. 1-2. Zwróciła uwagę, że konsumenci nie wymagają takich informacji, zaś wielokrotnie pytają bezpośrednio (ustnie), co zrobić ze zużytym sprzętem i wówczas otrzymują stosowną informację dotyczącą adresów złomowania. Strona uważa, że wymierzona jej kara pieniężna jest mocno krzywdząca i dotkliwa oraz społecznie wysoko niesprawiedliwa, gdyż w ciągu swoich 45 lat stażu miała dwie kontrole bez uwag, nie licząc niniejszej kontroli IH, która skutkowała tak dużą karą za tak małe naruszenia. Poinformowała, że karę pieniężną w wysokości 5 000 zł za tzw. istotne nieprawidłowości już zapłaciła, pomimo swoich problemów zdrowotnych i materialnych.

W ocenie Prezesa UOKiK przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie. Odnosząc się w pierwszej kolejności do wątpliwości strony dotyczących prawidłowości zastosowania przez organ pierwszej instancji przepisów art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, w odniesieniu do 5 partii towarów, należy wskazać, że ustawa o zużytych sprzęcie stanowi w art. 13 ust. 1 pkt 2, iż wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, zaś w art. 39 pkt 3, że dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Z protokołu kontroli oraz dołączonej do niego dokumentacji fotograficznej wynika jednoznacznie, że brak tych informacji stwierdzono w odniesieniu do 5 partii towarów, które były głośnikami samochodowymi o różnej mocy (w zależności od deklaracji: od 65W do 130W). Taki sprzęt spełnia definicję sprzętu, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, co wyraźnie określa definicja sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych zawarta

w art. 4 pkt 14 tej ustawy. Argumentacja strony odnosząca się do odmiennego charakteru tego sprzętu, stanowiącego jedynie części wymienne (składniki), a nie „głośniki aktywne” nie ma w tym przypadku uzasadnienia faktycznego ani prawnego. Należy wskazać, że strona w żaden sposób nie wykazała w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, aby objęty kontrolą sprzęt, nie wchodził w zakres ustawy o zużytych sprzęcie.

W świetle powyższego, poza sporem pozostaje fakt, że strona jako dystrybutor w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie naruszyła zakaz określony w art. 39 pkt 3 tej ustawy, dotyczący udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2. Wbrew temu, co strona stara się wykazać w odwołaniu, obowiązek dołączania do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych powstaje niezależnie od faktycznej obecności w takim sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin lub części składowych, bądź ich braku. W samym przepisie też jest mowa o potencjalnych (czyli hipotetycznych), a nie faktycznych skutkach.

Jak wynika z dotychczasowej, utrwalonej linii orzeczniczej (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 lipca 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 756/22 oraz z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt VIII SA/Wa 407/22), przepisy ustawy nakładające na dystrybutorów określone obowiązki względem użytkowników sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych należy interpretować szeroko w stosunku do treści tych obowiązków, a nie ściśle w sposób ograniczający prawa użytkowników do informacji. Tym samym, nie należy obowiązkowi informacyjnego określonego w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, polegającego na obowiązku informowania użytkowników o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, ograniczać jedynie do przypadków faktycznej zawartości niebezpiecznych substancji w takim sprzęcie.

Na marginesie należy wskazać, że w związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami w toku kontroli do producenta/importera zakwestionowanych 5 ww. partii towarów, tj. [xxxxxx], Wielkopolski WIIH przestał pismo z dnia 20 marca 2023 r., mające na celu uzupełnienie brakujących informacji na opakowaniach oraz bezpośrednio na sprzęcie, wymaganych na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Spółka ustosunkowała się do powyższego i poinformowała w piśmie z dnia 29 marca 2023 r., że usunęła niezgodności w odniesieniu do wskazanych towarów znajdujących się w magazynie, poprzez ich poprawne oznakowanie w formie naklejek oraz ulotek informacyjnych, zaś do odbiorców tych towarów wysłała brakujące oznaczenia w ww. formie wraz z informacją o zaistniałych niezgodnościach i instrukcją ich usunięcia (do pisma tego spółka dołączyła dokumentację fotograficzną oraz wzory oznaczeń, a także pismo skierowane do odbiorców).

Podkreślić należy, że obowiązek informacyjny określony w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie, nałożony jest na wprowadzającego sprzęt, zaś na dystrybutora, jakim jest także strona, w myśl art. 39 pkt 3 tej ustawy, nałożony jest zakaz udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1. Na gruncie niniejszej sprawy zakwestionowane towary zawierały informację o zakazie umieszczania użytego sprzętu łącznie z innymi odpadami oraz informację, że taki sprzęt podlega zbiórce i recyklingowi (były oznakowane symbolem selektywnego zbierania - „przekreślony kosz”), natomiast nie zawierały jedynie informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie

niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Tym samym, nie doszło do naruszenia art. 13 ust. 1 pkt 1, tylko naruszony został art. 13 ust. 1 pkt 2 i tylko w tym kontekście strona nie wykonała obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 3 tej ustawy. Sprawdzenie, czy przeznaczone do sprzedaży produkty zawierają wymagane prawem informacje należy do obowiązków dystrybutora i wykonanie tego obowiązku zależy wyłącznie od niego.

Odnosząc się następnie do wątpliwości strony dotyczących prawidłowości zastosowania przez organ pierwszej instancji przepisów art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użyętym sprzęcie, należy wskazać, że powyższe przepisy dotyczą obowiązków informacyjnych i ich wprowadzenie miało na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci użytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w sytuacji gdy podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, nie zależnie od ilości oferowanego sprzętu, powinien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi sklepu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania użytego sprzętu jest również istotne. Uzyskanie przez konsumentów takiej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania użytego, niepotrzebnego już sprzętu, w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym, odmiennie niż stara się wykazać strona w odwołaniu, powyższe informacje są wymagane niezależnie od zakresu działalności podmiotu, udziału tego rodzaju sprzętu w ofercie handlowej, czy też wielkości powierzchni sprzedażowej w kontrolowanej placówce handlowej.

Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązki informacyjne wynikające z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użyętym sprzęcie, dotyczą umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o wszelkich sposobach odbioru oraz o punktach zbierania użytego sprzętu. Wbrew przekonaniu strony, nie jest zatem wystarczające przekazywanie informacji w tym zakresie wyłącznie w formie ustnej na życzenie klienta. Należy wskazać, że wymagane informacje mają być uwidocznione w miejscu sprzedaży tak, aby konsument nie musiał ich poszukiwać, czy też podejmować dodatkowych kroków w celu ich pozyskania.

Strona, jako profesjonalista na rynku, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Należy wskazać, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użyętym sprzęcie oraz udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 tej ustawy, jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Niezależnie od tego, że strona jako dystrybutor, mogła nie mieć wpływu na treść informacji dołączonej do zakwestionowanego sprzętu, w szczególności w zakresie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 tej ustawy, to jednak powinna powstrzymać się od jego udostępniania, jeżeli informacja ta była niepełna. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie

wywiązała się ze wszystkich obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, co skutkowało wymierzeniem jej stosownej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK wskazuje, że odpowiedzialność wynikająca z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) ustawy o zużytym sprzęcie ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 tej ustawy. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków.

Podkreślenia wymaga, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jest założenie stosowania jej automatycznie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo stwierdzenie - udowodnienie faktu braku wymaganych prawnie informacji, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie obowiązków nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodać należy, że ustawa ta nie przewiduje możliwości badania przez organ IH istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego stwierdzono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężących na nim obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w efekcie kontroli, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 tej ustawy, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. W toku prowadzonego postępowania ustalono, że niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wielkopolskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, do czego organ drugiej instancji się w pełni przychyła. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie przedstawiła żadnych dowodów, że dochowała wszelkiej staranności, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których ona nie mogła przewidzieć.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie pozostawiają wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3

ustawy o zużytym sprzęcie, istotnych z punktu widzenia ochrony interesów użytkowników sprzętu oraz zasad gospodarowania zużytym sprzętem. Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła w punkcie sprzedaży żadnych informacji o sposobach odbioru oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu, jak również udostępniała na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 (naruszenie to dotyczyło 5 partii towarów oferowanych do sprzedaży). W konsekwencji, konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co oznacza, że przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona w następstwie kontroli podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te muszą być jednak spełnione łącznie. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Przepis ten nie ma w tym przypadku zastosowania, gdyż inny organ nie mógł nałożyć na terenie podlegającym kognicji Wielkopolskiego WIIH kar pieniężnych za naruszenie ww. przepisów ustawy o zużytym sprzęcie.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało).”*). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”*).

W przedmiotowej sprawie, przedsiębiorca wprawdzie zaprzestał naruszenia, tj. wywiesił w widocznym miejscu w sklepie właściwe informacje jednakże nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, albowiem zaistniałe naruszenie prawa, stwierdzone w dniu kontroli - 14 marca 2023 r. i udowodnione stronie, nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę

użytkowników sprzętu prawa do uzyskania do przysługujących im istotnych informacji pozwalających na właściwe gospodarowanie/postępowanie z użytym sprzętem.

Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że strona naruszyła zakazy ustawowe i udostępniła na rynku sprzęt bez wymaganych informacji, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, czyli celów związanych z gospodarowaniem użytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym po zawarciu umowy z nabywcami tego sprzętu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) i d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytym sprzęcie. Karę tę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich kryteriów wymiaru tej kary, określonych w art. 93 ust. 3 tej ustawy, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Przypomnieć należy, że ustawa o użytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.), która art. 22 stanowi, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria. Takiej kary nie można uznać za zbyt krzywdzącą i dotkliwą, ani też za społecznie niesprawiedliwą, jak podnosi strona w odwołaniu.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a